

Якщо зі мною щось станеться

КУПИТИ

Протягом останніх п'яти років Раян знову і знову переживає події жахливої ночі: удар по голові, чийсь руки, що тягнуть його з автомобіля, пронизливий крик коханої Елі.

Але жодних слідів дівчини або її авто не залишилось, тож усі підозри щодо зникнення Елі падають на Раяна. Проте за відсутності доказів і завдяки хорошему адвокату обвинувачення з нього зняті. Однак плітки не вщухають, тож чоловік змушений змінити прізвище, щоб залишити минуле позаду.

Під час літнього відпочинку Раян отримує дзвінок від батька: на дні озера знайшли машину Елі. Усередині – два мертві чоловіки та конверт, на якому почерком Елі написано: «Якщо зі мною щось станеться»...

Пролог
Левенворт, Канзас

— Може, не треба? — шепоче Раян.

Пострілюючи з-під коліс камінцями, Елісон мовчки веде ґрунтіркою батьків новісінький седан BMW і, ледь усміхнувшись до Раяна, звертає на непримітну прогалину між дерев, що відома у їхніх однолітків як Галява Закоханих — така собі іронічна алюзія на відлюдні місчинки для молоді у старих фільмах жахів.

Елі гасить фари, і вони сидять у темряві. Їм чути тільки гуркіт грому вдалині й сюрчання цвіркунів.

Не кажучи й слова, Елі сягає на заднє сидіння й хапає рюкзак, де, поза сумнівом, виявляться підстилка, репелент від комах і... презервативи.

Раян іде за Елісон до їхнього улюбленого місця під могутнім дубом — того самого, де в дев'ятому класі вони вперше поцілувалися.

Здається, це було неначе в іншому житті, яке відтоді за-туманили врочисте вручення атестатів, випускний бал, футбольні й баскетбольні матчі, підготовчі курси до іспитів У коледж і подання заявок на вступ. Елі струшує ковдру й розстилає її на траві. Стоїть одна з тих літніх ночей, сповнених вологістю й сподіваннями.

Раян відчуває легке тремтіння у руках — ні, у всьому тілі.

Він так довго й нетерпляче чекав на цю ніч, а тепер — отакої! — знітився й не знає, як бути.

Це минає, коли Елі, прихилившись, цілує його, й кожен нерв пронизує струмом.

З неба знову долинає гуркіт грому. Шумлять під поривами вітру дубові листки.

— Я знаю, що можна й без цього, — шепоче Елі йому на вухо, доки вони опускаються на ковдру.

На Рановій шії виступають сироти, збігаючи плечима донизу, але Елі — певне, вловлюючи його нерішучість — відхиляється й запитує:

— Все гаразд?

Раян удивляється Елі в обличчя. Воно окутане тінями, але її тонкі риси розгледіти можна: широко посаджені очі, кутасту лінію підборіддя... й ті губи...

— Просто в мене таке враження, немов це не початок, а кінець, — говорить він. — Неначе ми прощаємось.

Елі всміхається так, як-от коли сердиться.

— Фінте, ти зараз профукаєш свій шанс.

Крізь темряву той усміхається у відповідь. Саме Елі вигадала це прізвисько, яке, мабуть, приклеїться до нього повік-віку. Дев'ятикласниками вони вперше здибалися на уроці алгебри. Вона — новенька, а він — зірка шкільної баскетбольної команди (гравець основного складу і вже за метр вісімдесят!), але її це не вразило. Раян попросив у неї списати домашнє — і спритний маневр (адже в математиці він мало що тямить), і лінива спроба позалицятися.

Але Елі й слухати не схотіла:

— Твої фінти на баскетбольному майданчику зовсім не означають, що тобі все підноситимуть на блюдечку. — Ось так він і став Фінтом, і відтоді щосезону, з листопада по березень, ущерть заповнені трибуни скандували:

— Фінт... Фінт... Фінт...

Плин цих думок перериває її голос:

— Ми не прощаємось, а просто їдемо до різних коледжів. Прорвемося.

Завтра вони обоє від'їжджають. Вона — у Бард, вивчати образотворче мистецтво, а він — у К-Стейт, гріти лаву запасних. Атакувальний захисник із нього чудовий, але тільки за мірками Левенворта, штат Канзас, а не Першого дивізіону.

— Адже твої батьки зуміли, — докидає Елі, незмінно захоплена його мамою й татом, які зійшлися ще старшокласниками, але й досі не розгубили взаємного потягу. Одного разу Раян розповів їй, що багато років гадав, немов його батько, фабричний робітник із «Грейт Вестерн», має якусь медичну освіту, бо щоразу, коли мати на щось скаржилася, — біль у спині, забій пальця на нозі, поріз від паперу — той говорив їй: «Є в мене

один засіб...», а вона, заливаючись рум'янцем, хихотіла: «Он як?». Раян досі пам'ятає свій жах, коли підлітком здогадався, на яке «лікування» натякав його тато.

Йому на щоку падає велика крапля. Тоді ще одна. А потім у небі спалахує блискавка.

— Здається, боги подають нам якийсь знак. — Він намагається підвестись, але Елі стримує його за руку.

— Не вставай...

Спокусливо. Від думки про оголену та мокру Елі в Раянових жилах закипає кров, але цей образ розсіюється від гучного рокоту грому в супроводі зигзагоподібної блискавки, що вдаряє метрів за сорок від них.

Спосіб загинути, звісно, годящий — але навіть Елі стас зрозуміло, що сьогодні в них інші плани. Під проливним дощем вони кидаються назад у машину — однаково мокрі до нитки, і її вінтажна «мерчева» майка Von Jovi прилипає до тіла. Обоє сміються, і в цьому нервовому сміху лунає розчарування — а може, и полегшення.

У верхньому світлі салону Елі зі своїм мокрим волоссям і розмазаним макіяжем така гарненька, що Раян, прихилившись, цілує її.

Вона палко притягує його ближче й, на мить зупинившись, промовляє:

— Ти тремтиш.

— Бо змок, — лукавить Раян.

Елі стягує із себе майку зі словами:

— Є в мене один засіб...

А далі — немов у тумані.

Дверцята машини рвучко відчиняються.

Крик.

Страшний удар по голові.

Потім ранок.

Раян отямлюється на мокрій траві.

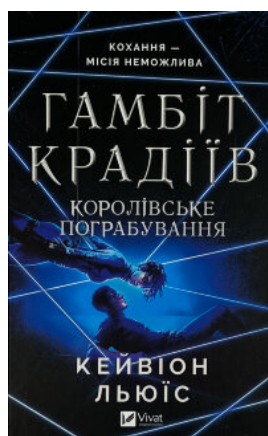
Машина зникла.

Й Елі теж.

Рекомендована література

Священник. Книга 1

Королівське пограбування (Гамбіт крадіїв #2)

На гачку (Неказкова історія #1)

Запах смерті. Шосте розслідування

Посібник оптимістки з розбитого серця. Книга 1

Правило проти вбивства. Книга 4

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ